

[Arbejdsministeren]

Det er rigtigt, at når vi ikke har noget optjeningskrav ved støttet arbejde, vil der være nogle unge, der vil spørge: Hvad så? Den karrusel, de unge i dag er inde i, er i et for stort omfang, at de kommer fra folkeskolen til bistandssystemet, igennem et kommunalt beskæftigelsesprojekt, optjener en dagpengeret, og så er de i dagpengesystemet. Vi synes faktisk ikke, at det er en god måde at komme ind på arbejdsmarkedet på, og det er derfor, vi lægger så megen vægt på, at unge mennesker skal have en uddannelse. De skal ikke marchere fra folkeskolen til bistandssystemet og dagpengesystemet, de skal stoppes undervejs og puttes ind i en uddannelse, og derfor har vi den ambition, at alle unge mennesker skal have en uddannelse. Det er måske svagheden i vores diskussion i dag, at vi ikke kan få diskuteret det i denne sammenhæng, men nu har jeg sagt, at det er vores ambition, og vi kommer med det i næste måned.

Så har jeg noteret mig, at SF fortsat gerne vil afskære parterne fra indflydelse på den regionale arbejdsmarkedspolitik ved at lægge den over til kommunerne. Det synes vi ikke er nogen god idé, vi synes derimod, at kommunerne skal med som ligeværdige parter i de regionale arbejdsmarkedsråd med 1/3, så de også dér får mulighed for at tilrettelægge den regionale arbejdsmarkedspolitik.

Til sidst vil jeg sige til hr. Poul Nødgaard, at vi har ikke noget overblik over fortrængning. Hvor er hr. Poul Nødgaard henne? Han er måske gået ind og se fodbold – undskyld! Så venter jeg lidt med hr. Poul Nødgaard.

Der var nu i øvrigt endnu et spørgsmål fra fru Lilli Gyldenkilde, som jeg ikke fik svaret på, nemlig om satsen. Satsen på 80 pct. er jo ikke den eneste mulighed, vi har stadig væk arbejdsmarkedsuddannelserne med en godtgørelsessats, og hvis man laver en handlingsplan, som drejer sig om en af arbejdsmarkedsuddannelserne, får man jo den godtgørelse, der ligger dér. Vi har VUS-støtteordningen, som bliver udvidet, ændret og løftet, og som også er på dagpengesatsen. Vi har altså to systemer, som udgør meget stærke søjler om hele den uddannelsesramme, vi har, og det er selvfølgelig også en oplysning, vi skal komme med til Arbejdsmarkedsudvalgets arbejde i øvrigt.

Jeg vil alligevel svare hr. Poul Nødgaard på i hvert fald ét punkt, nemlig om der anvendes ny

procedurer ved høringen. Ja, vi har anvendt nye procedurer til dette lovforslag, og det har vi gjort af tidsmæssige grunde. Vi har ikke gjort det, fordi vi ikke gerne ville høre parterne, for det vil vi meget gerne, og det har vi en 1½ måneds tid til nu. Vi vil lytte meget til, hvad parterne måtte have af meninger, og selvfølgelig er vi også parat til at justere lovforslaget i det omfang, det er rimeligt.

Regeringsordførerne vil jeg gerne takke for støtten, som jeg er glad for; den var måske ikke så overraskende.

Som også hr. Jørgen Estrup sagde, er dette forslag faktisk ment som et forhandlingsudspil til Folketingets partier. Vi har den opfattelse i regeringen, at hvis arbejdsmarkedspolitikken skal virke, skal den basere sig på et godt og fornuftigt samspil imellem parterne på arbejdsmarkedet regionalt såvel som centralt, og der skal jo ikke så forfærdelig meget fantasi til at forestille sig, hvordan medspillet eller rette sag modspillet vil blive, hvis arbejdsmarkedsreformen bliver vedtaget med 90 mandater. Derfor stræber regeringen klart mod at få et så bredt flertal som overhovedet muligt, og det brede flertal må gerne gå både til den ene og den anden side af salen – skal jeg måske sige til beroligelse for fru Lilli Gyldenkilde.

Endelig vil jeg godt mere principielt sige, hvad vi har lagt vægt på i denne arbejdsmarkedsreform. Vi har lagt vægt på tidligere og bedre tilbud, på mere uddannelse, på flere redskaber, på jobtræning, rotationsaftaler og cirkulationsaftaler. Vi har lagt vægt på, at ikke en eneste ledig får et tilbud, der er mindre i omfang og kvalitet end det, der gives i dag; tværtimod skal alle sikres et bedre tilbud og flere muligheder for den enkelte til at vælge. Vi har også lagt vægt på, at dagpengeniveauet er det, vi kender, og at der er en indkomstgaranti i de 7 år, man måtte være i systemet. Man skal ikke nødvendigvis være der i alle 7 år, for indsatsen i den første periode skulle helst virke, så man forholdsvis hurtigt kom ud af systemet, og det tror vi faktisk også på, i betragtning af hvor højt uddannelsessiden er løftet op i den første del.

Jeg mener, at arbejdsmarkedspolitikken væremærke vil ændre sig fra korte og sene tilbud til længere og bedre tilbud, fra automatiske tilbud til kvalificerede overvejelser om, hvad den ledige har brug for, og hvad det lokale er-